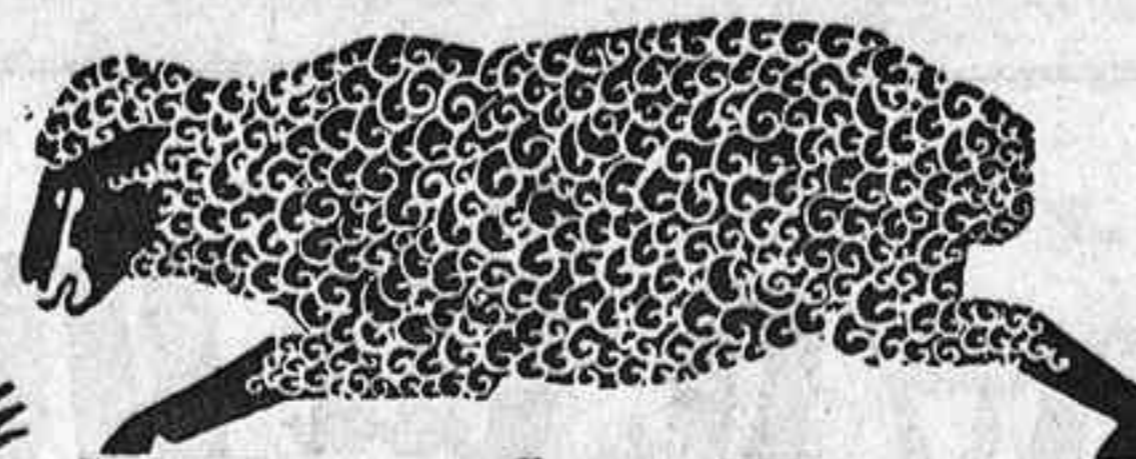

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Si devem la República a en Sanjurjo i l'Estatut a en Barrera, a en Cambó, què li devem?

Any II - Núm. 66

Barcelona, 20 setembre de 1932

Preu: 20 cèntims

El president dels sense feina ens explica els seus projectes

Com se sap, la colònia murciana resident a Barcelona sota la simpàtica denominació dels *Sin Trabajo*, ha demanat a l'Ajuntament que els donin un palau de l'Exposició per a instal·lar les oficines, un hotel de la Plaça d'Espanya per a viure-hi i cinc pessetes diàries de gratificació a cada un dels associats.

Per ampliar, si fos possible, l'informació que han publicat els periòdics, i per copsar els matisos més subtils de l'esperit que anima els infatigables sense feina hem visitat el seu president.

L'hem trobat enfilat en un fanal de la Plaça de la República arengant un grup de badocs:

—«La República nos ha traicionado. Nosotros, que abandonando la bella huerta murciana venimos a Barcelona para embellecerla con nuestra presencia y engrandecerla con nuestro esfuerzo consciente, nos encontramos en que aquí, como en Murcia, para vivir hay que trabajar. Para eso, no valia la pena de haber nos movido. Si no se nos guardan la amable hospitalidad que se debe a los forasteros que tuvieron la desdicha de nacer cansa-

dos, gritaremos bien alto: ¡Muera la República! ¡Muera la Generalidad! ¡Viva la FAI!»

Acabat el discurs, el president dels sense feina, sense moure's del fanal, es va disposar a complaure'ns:

—Ja ho veuen—va dir— això és un no sossegar. En ma vida havia tingut tanta feina. I el que encara és pitjor és que el càrrec que ocupo em fa impossible treballar, doncs així que em sortís feina, ¿com m'ho arreglo per seguir de President dels *Sin Trabajo*?

Els patrons, sempre tan panteres de la reacció, s'han adonat d'això i tot sovint m'ofereixen alguna colocacioneta però jo, ferm que ferm, i de *sin trabajo* no em treu ningú. Tot per la classe!

—Suposo que es va donant compte de la lluita que hem de sostenir i el per què de la nostra petició a l'Ajuntament. Un cop aconseguit un hotelet de la plaça d'Espanya i la subvenció diària als nostres afiliats, aquests es veurien lliures de les grapes de la burgesia i fora de la temptació d'acceptar feina en un moment de desesperació.

Aleshores i solament aleshores és quant nosaltres considerarem acabada la tasca de cimentar la gloriosa institució dels *Sin Trabajo* en aquest país i haurem fet triomfar el nostre lema: *Murcia en Barcelona*.

Les festes de l'Estatut

Es va desenrotllant amb tota normalitat el programa de festes per la celebració de l'Estatut. Dijous, dia 15, fou signat l'Estatut a Sant Sebastian, i a la mateixa nit, la Lluna ens obsequiava amb un eclipsi, escaientment organitzat pel senyor Ribé amb la col·laboració meritòria del senyor Comes i Solà.

Dissabte, prosseguint el programa, s'efectuà el solemne llençament del senyor Giralt. Així mateix s'han realitzat brillantment les anunciades deportacions de monàrquics.

Com a fi de les festes, es prepara el sensacional traspàs a Madrid de la redacció i impremta de «Solidaridad Obrera», atenció delicada de Catalunya als que ens concediren l'Estatut.

Com a final veritablement apoteòsic es preveu el traspàs, també a Madrid, del cos sencer de lectors del diari de la F. A. I.

A la pàgina 4:

Auca sincera i com cal del sacrificat Giralt

L'amistat d'Alfons XIII i en Pich i Pon, ve de lluny. Aquí els veiem, el dia del bateig del que aleshores encara no era ferm republicà. (Foto arxiva "Be Negre")

L'execució de Gorguloff

París 15.—Per darrera vegada els metges han examinat a l'assassí del President Doumer. El condemnat ha demostrat el seu perfecte estat de salut doncs durant la prova s'ha limitat a enfilarse dalt de la taula tot cridant: Sóc el Pare Etern!, visca la F. A. I.!, mori el Papa Negre! i altres exclamacions perfectament coordinades. Després ha caminat un ratet sobre les mans, s'ha empassat un tinter i ha mossegat el nas de un

Gardien de la Paix.

En vista d'aquest resultat tan concluent no hi haurà més remei que guillotinar-lo.

París 15.—El President de la República ha examinat l'informe mèdic i ha declarat que no hi ha lloc a concedir l'indult, en el ben entès de que si el que ha passat a França hagués succeït a Espanya, s'hauria aplegat a demanar-lo telegràficament.

París 15.—Hom| considera com un excessiu refina-

Informació sensacional En Pich i Pon s'introdueix, una mica de retruc, dintre l'ex cos de la noblesa

Tots els secrets ve un dia a un altre que deixen d'ésser-ho. De vegades el secret s'acaba com un ciri, lentament, de mica en mica, però hi ha cops que mort sobtadament com un canti o bé una olla. Nosaltres som partidaris de la darrera forma, per humanitat, i més conseqüents que el senyor que avui té l'honor d'ocupar-nos, anem (és a dir, ja ho hem fet més amunt), a esbombar un esdeveniment, que fins a l'hora trascendent de sortir a esbargir-se EL BE NEGRE haurà romàs en les més negres de les tenebres.

Estem seguríssims, i ens hi juguem un peix com és ara el senyor Bulart i Rialp, «cigallers» remarcable, que el nostre distingit amic i correligionari don Joan Pich i Pon amb aquella bonhomia que el caracteritza no solament no tindrà un cobriment de cor, ni molt menys una commoció cerebral, perquè en ell és impossible, en assabentar-se que el secret s'ha desinflat, sinó que és molt capaç d'oferir-nos desinteressadament tot el seu rotogravat i adhuc els bigotis del Màrius, perquè d'ara endavant els fem servir pel nostre compte.

La cosa va anar així, ni més ni menys, o poc més o menys no ho sabem del cert. Un bon dia la seva gentil filla Rosa-Maria que feia un quant temps que havia perdut la gana i s'anava esllanguint, esllanguint, esllanguint, va confessar (laicament) a don Joan la causa de la pèrdua de la gana i de l'esllanguiment, esllanguiment, esllanguiment: estava enamorada.

ment de crueltat l'haver fet ajudar a ben morir al criminal pel Sr. Gillet en persona. Hi ha qui creu, pel contrari, que esperaven que al sentir aquest nom evocador el pobre Gorguloff es moriria de l'esglai.

Don Joan, romàntic empedreït, van rodolar-li dues macises llàgrimes esquena avall i la panxa li tremolà de satisfacció.

El pretendent de la nena no podia ésser més adequat a les seves nobles, però radicals ambicions. El «Real Club Republicano» faria de retop una bona adquisició i per altra banda allò que la monarquia infecta i desagradada no havia tingut temps de fer, malgrat la bona voluntat de don Alfons i del general Barrera, es realitzaria mitjançant un casament avantatjós i ple d'aristocràcia de la més bona qualitat.

I arribà el dia venturós en el qual dues famílies barcelonines i radicals de tota la vida, per bé que monàrquiques de l'altra vida, s'uniren en el més amorós dels llaços que es fan i es desfan.

Ja ho deia la participació de casament que va fer imprimir i distribuir amb molta profusió i en cert la família d'«ell», puix la d'«ella» no va poder-ho fer per ésser «alfabet» de també tota la vida. Deia la participació amb caràcters de motllo, encara que sense deixar d'ésser enèrgics:

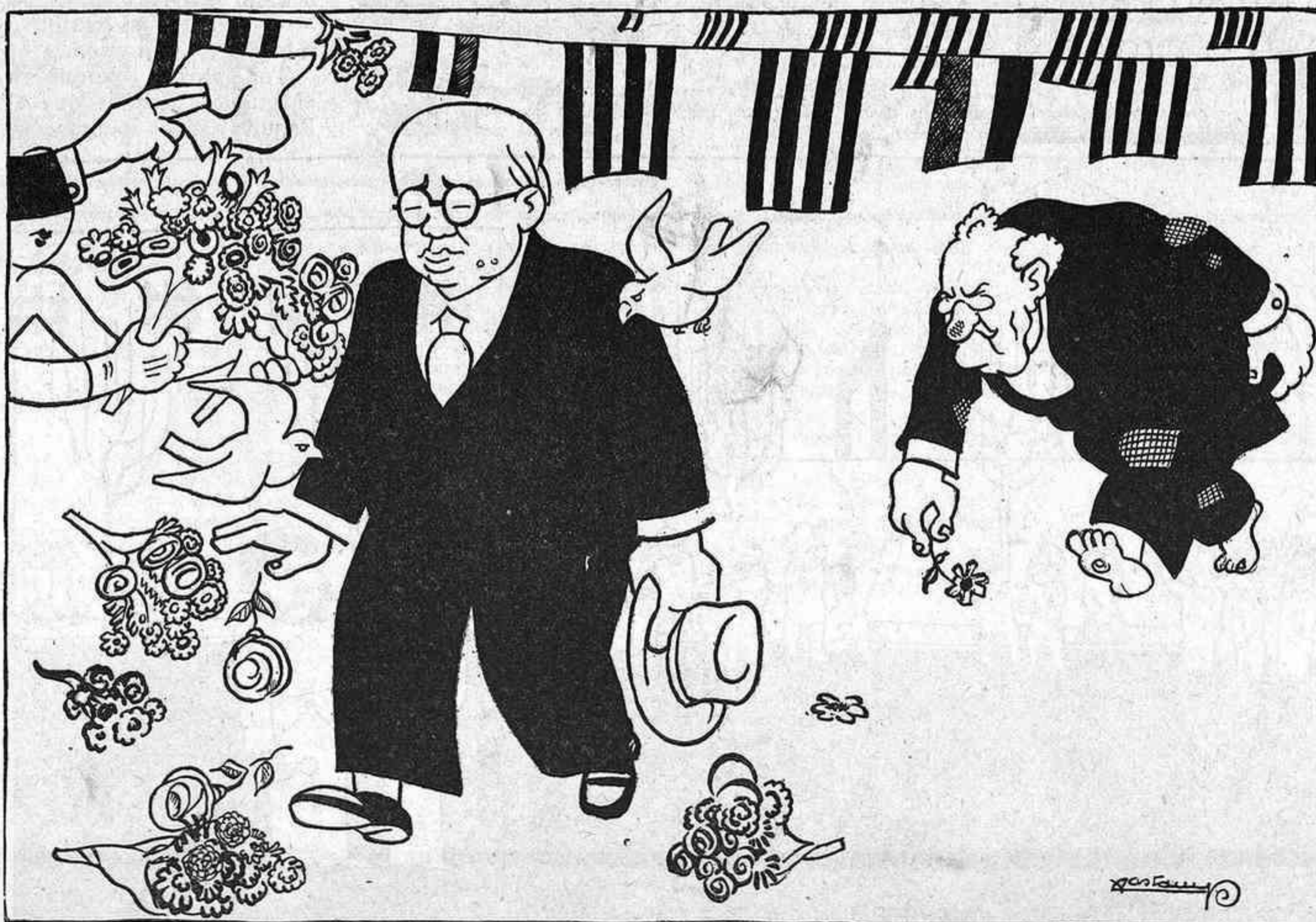
«Los Marqueses de las Atalayuelas tienen el gusto de participar a usted el próximo enlace de su hijo primo-génito II-defonso de Ayguavives y de Solá con la señorita María-Rosa Pich y Alemany.»

I la participació no deia res més per tal de despistar. Però les nostres facultats detectivesques i el nostre olfacte privilegiat, varen portar-nos una bona matinada del mes d'agost passat, a les cinc quarts de sis, a l'hora de la fresca i de la discreció fins a l'altar major d l'Església de la Concepció.

Les humilitats de don Joan i de la família Zambrano, coneguda també per la de «las Atalayuelas» ens va decepcionar d'allò més. Els rostres pensatius i emocionats dels familiars d'aquelles dues branques, exemplars únics, tenien un no sé què, salvant el parer de Mossèn Tusquets, de maçònic. Llevat dels nuvis als quals no ens fou possible de «copsar» amb la nostra Kodak per mor dels bigotis del Màrius que obstruïren doblement l'objectiu, només hi assistiren els personatges que la bona voluntat dels nostres lectors, aquesta vegada més amables que mai, podrà reconèixer fàcilment en la fotografia que no publicuem més amunt o més avall (a l'hora històrica en què escrivim aquestes ratlles encara no tenim lloc destinat) i que són els següents: A primer terme: El senyor Canonge Montagut, convenientment disfressat que es mogué en padri per part del nuvi. Al mig el nostre estimadíssim director senyor Pociello (que ja teníem mig oblidat) que actuà per part de la núvia. Al fons: el nostre col·laborador i caríssim amic don Joan Pich i Pon que feia de pare de la núvia i que portava així mateix la representació de don Alejandro Lerroux, i darrera, a mà esquerra el Paquet Madrid (que no hi és tot, com pot apreciar el lector) i dues mans i un tros que bé podrien ésser de les «Nyinyas desaparecidas».

I amb aquesta senzilla i emocionant cerimònia laico-religiosa plena d'encís republicà i monàrquic, el senyor Pich i Pon s'introduí clandestinament en el cos de la noblesa, que com diu ell i diu molt bé: «es la piedra estrangular de la sociedad».

I el somni s'acomplí i la realitat es palpà. A. M. D. G.

Lerroux. - Ves a saber, potser encara recolliré alguna cosa...

(En Lerroux vindrà a Barcelona quatre dies després del Sr. Azaha). (Dels diaris)

Finestreries

Lament a la faldilla curta

Bruna-aurada era la noia que enfilava més esguards de masculina admiració de tota la platja. El cos madur, sucós, d'Eulàlia avançava i esdevenia blincadís sota les fulles de palmera pengimpenjam del passeig que tenen un comiat ple de gràcies antigues a les onades esmerilades de la lluna. Per la Brun-a-aurada semblen fetes les palles pouadores de gelats i alcoholis exòtics, els carmins anima-llavis, les pastes dentífiques de color de genyiva de flor d'ametller, els collarets que es penjà Tsha-Ko-Chong-Ti-Ti-Tit damunt del seu coll i que li tapen el melic d'argila inflat pel nodriment de fruites seques i viandes fredes... També allà on passi la Brun-a-aurada s'aixecaran les papallones—fosforescents de gaies suspiciós—i li acabaran de fer més bella i gustívola aquesta cretona de peixets de menta i de cargols de mar, finament roncaires, que ens veda l'harmonia de les seves cames d'experta dansarina de circ. Bella cosa és una cintura d'ànfora grega i uns braços d'Àurea de Sarrià alada de jovesa, però serà encara un benifet qmés llaminer per a la llengua esmolada i sedosa de la imaginació, la contemplació d'unes cames tornejadades que diguin «menja'm!»

La Brun-a-aurada — palla d'or abandonada en l'hipòcrita esmunyiment del riueta taujanós dels corrents de darrera hora — s'ha embolicat les cames amb unes faldilles que a menja-estètiques no hi ha pas qui les aconsegueixi. I així ens anem condolint i així anem penjant un badall malhumorat a totes les melodies d'aquest setembre de fulles manses i resignades. Perquè hi tenim dret, i ben net que sí. Riemnos de llur concomitància i oblidem aitals petiteses a l'ombra d'un paller ben groc, perfumat d'esbucfecs de mula i sense noies entrebancadores que hi cerquin l'agulla. També puc agermanar—ningú me'n priva—la meua tristesa de gaudi a la funeralia, al so de les campanes estimuladores de llatinades i al borinoteig a sota nas dels sis esbandits de l'«Esquerra». Però no ho faré pas! Canta massa a prop l'aloa, resa amb massa devoció el pregadéu, evolucionen amb massa beatífica felicitat els nuvolets tan sans de la burocràcia... Ella, la Brun-a-aurada potser, després de tot, encara se'n riuria i em faria comprar una capsa de bombons, occir un camell i maldar amb inèdita indiferència pels molls de Calcuta. Que vagi a «toma» vent la «carallota»!

JOSEP CARNER

amb el cor a la mà.

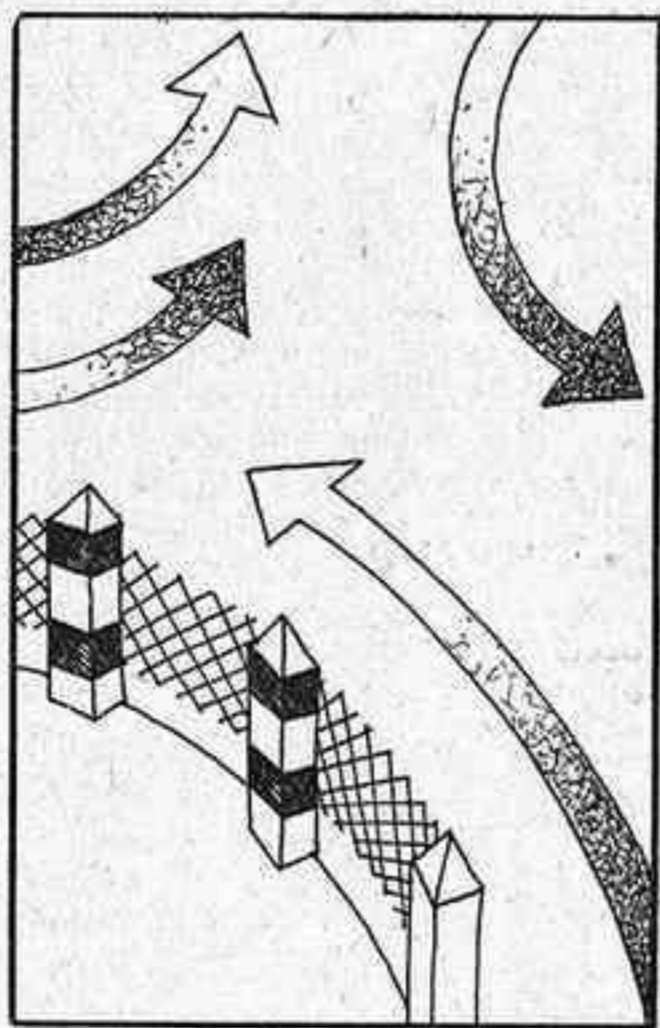

GERMANS D'IBERIA

Com se sap, funciona des de fa temps un servei regular d'autòmnibus que, per un preu irrissori, aboca cada vint-i-quatre hores a la falda de l'hospitalària Barcelona un eixam de murcians en estat natural, que vénen a engrossir els rengles dels que demanen els set duros i la clau d'un hotel, oficines, cafè i puro.

L'altre dia, al passar per Tarragona el famós correu, un que els mirava, va dir: —Mira, ja passa el Transiberià.

—El Transmiserià, deus voler dir—corregí un amic.

Quan en Vachier vigila personalment

SEGONA PART

A un metge de la beneficència municipal l'avisaren que passés per un pis a visitar un murcià que no es trobava bé. El metge (que és un amic nostre) va acudir-hi.

—Viu aquí, Fulano?

La família del pacient posaren una cara molt alarmada.

—Sí, és clar...

Com que no s'acabaven de decidir a ensenyar-li el que era objecte de la benèfica visita, el metge va dir:

—Però, on és el malalt?

I aleshores, un familiar, un xic avergonyit:

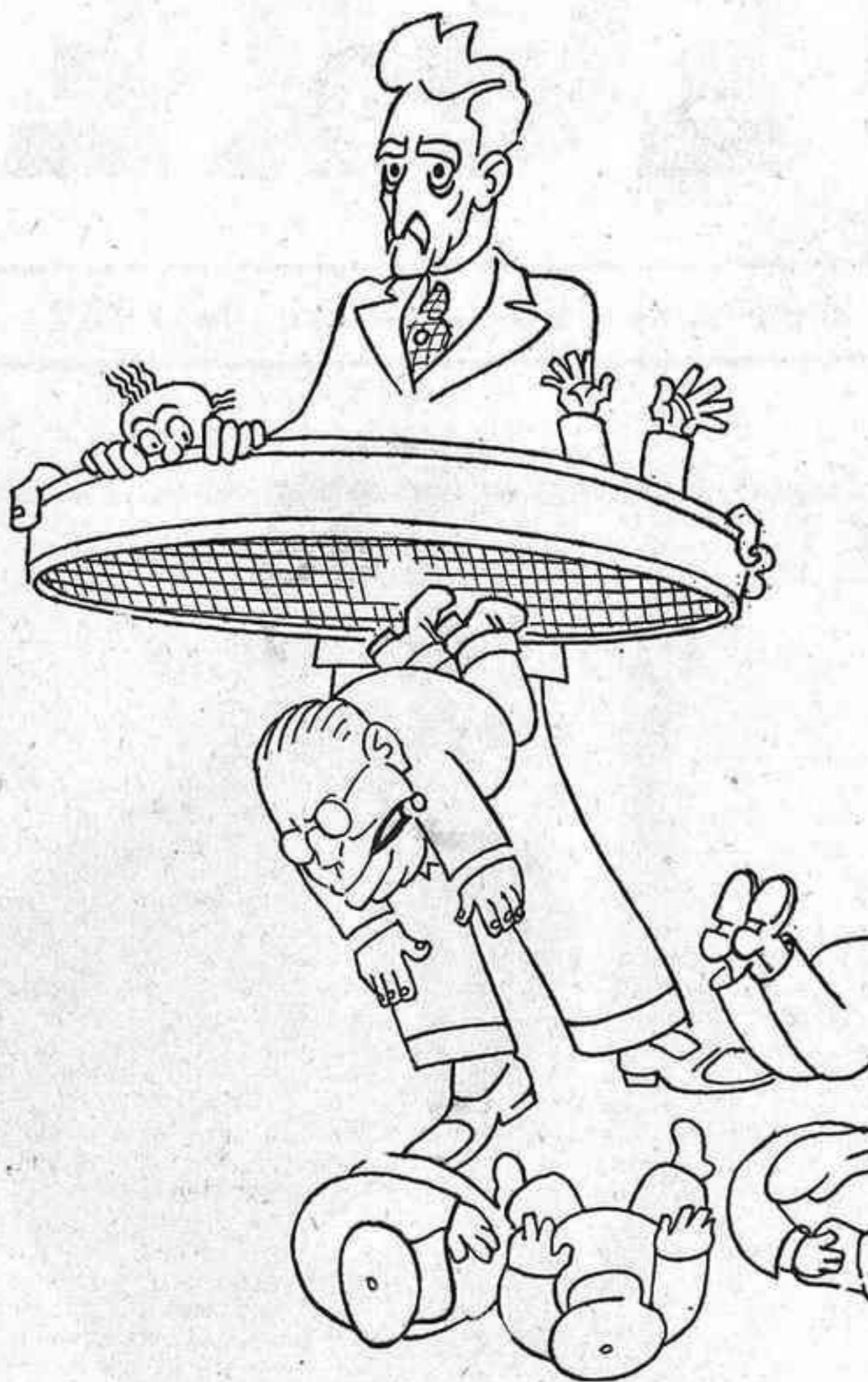
—Encara no ha arribat.

El malalt venia de Múrcia, amb el famós camió.

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG

BARCO-TREN AUTO-AVIO

VENDA EN FARMACIES

LA DIMISSIÓ DEN GIRALT

—Ha costat, però per fi ha passat pel sedàs

I UN BE!

El doctor Aiguader, a petició de diversos elements de la Lliga, instal·larà un taxímetre a la vara municipal per a quan la utilitzi en Casanoves.

Don Lacandro Lerruix diu que els alls són insubstituïbles pel dolor. Quan ell ho diu bé podrem dir que es tracta d'una cura «radical».

Don Pere Coromines és un home singularment distret. Dilluns passat va deixar-se a l'expressé de Madrid el bigoti i diversos paquetets de conlllevància per al seu ús particular.

El general Barrera ara s'ha amagat als soterranis del cabaret madrileny «Alma Serrana».

A Alfonso XIII tots els «croupiers» de Fontainebleau li diuen «el rei de copes».

És completament fals que don Francesc Cambó pensi dedicar-se a la cria del sense feina.

També és igualment fals que els sense feina han acordat subvencionar el popular mecenas de la Via Laietana.

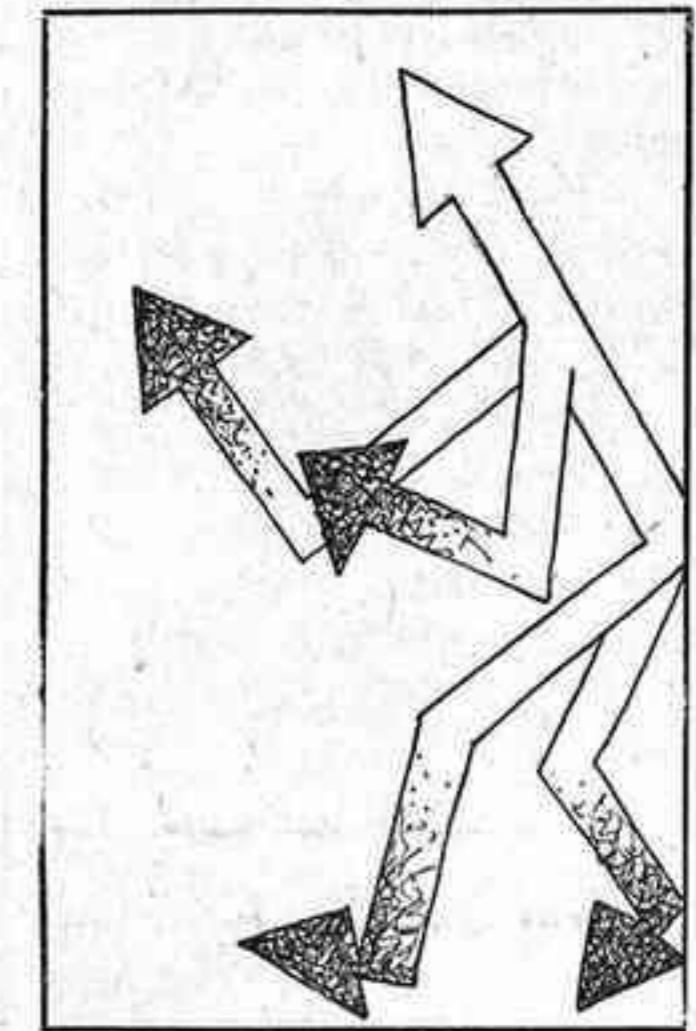
Les colònies escolars de Vilanova volien de totes passades que els donessin el nen Utrillo.

JA ERA HORA!

L'Artigues ha guanyat la setena travessia del port de Barcelona. Caram, i com ens ha fet patir aquest xicot!

Vostès saben el què és passar-se tot un any sense guanyar aquesta important cursa? Perquè han de saber que des de que l'any passat va guanyar la sisena (després d'haver guanyat la cinquena i la quarta, etc., etc.) no n'havia tornat a guanyar cap més.

El pitjor és que ara ja ens tornarà a tenir amb l'ai al cor fins que guanyi la de l'any que ve. És un no viure.

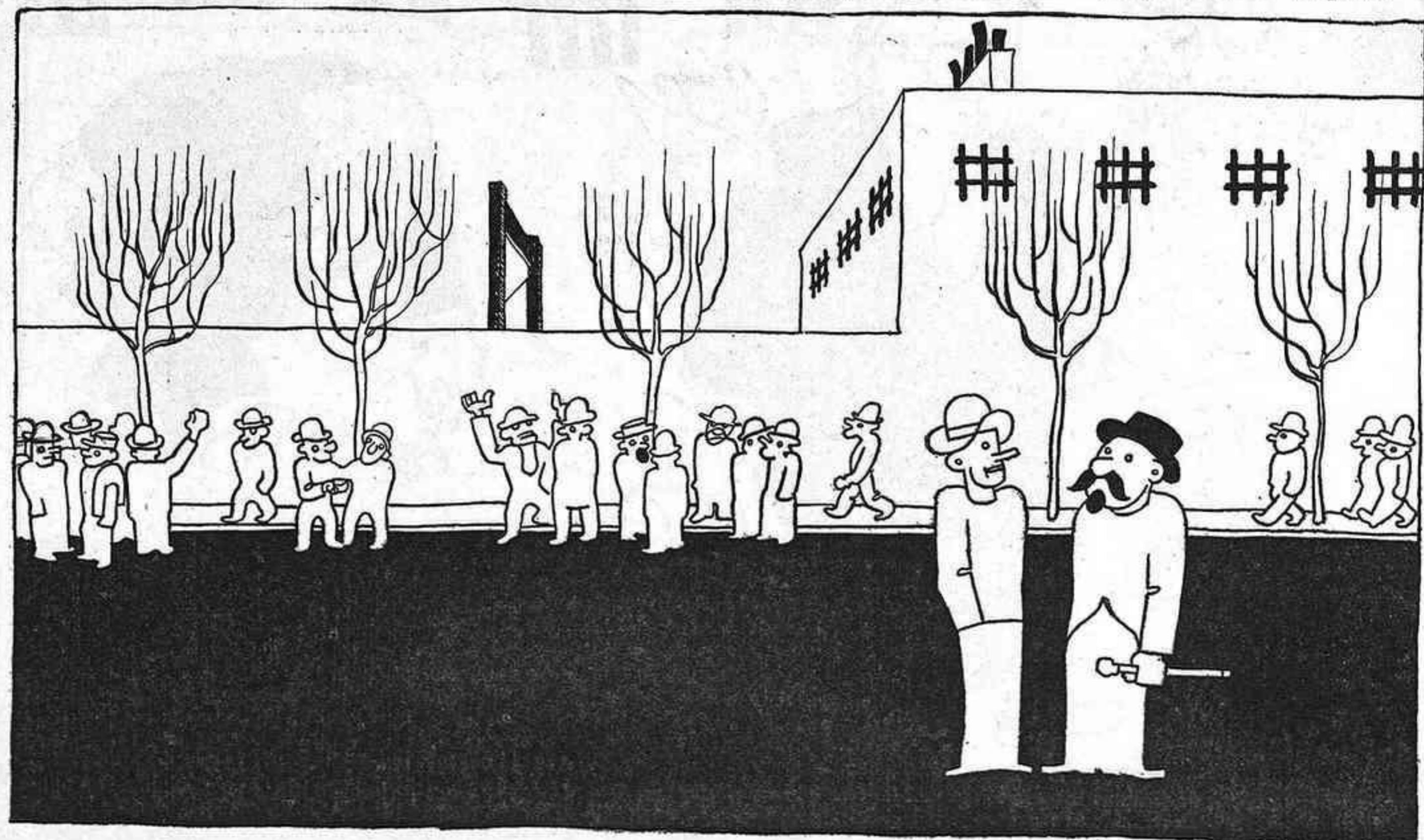
Quan en Vachier gira l'esquena

MALS GENIS POLITICS

L'altra vegada que havia estat important, en Paquet Madrid no tenia prou boca per a dir que el senyor Amadeu Hurtado era un home tant i tant illustre. Ara, no sabem ben bé què deu haver passat, però en Paquet Madrid parla del senyor Hurtado encara amb menys respecte que del seu amic l'ex-Xa de Pèrsia.

—La maniobra parlamentària per l'Estatut—declamava l'altre dia entre un grup d'oients—en Lluhí, jo i en Companys la teníem perfectament preparada. Però s'hi va ficar l'Hurtado i ho va esbullar tot. I és que, cal dir-ho ben alt: l'Hurtado és un prestigi; si arriba a intrigant, ja fa prou...

Tot plegat, perquè a «Mirador» han dit que el Paquito era el Paquito.

L'EXECUCIO DE GORGULOFF

L'espanyol.—Doncs per què cridàveu tant, demanant l'indult de Sanjujo?

El francès.—Oh!, és que allò passava a Espanya...

Correspondència

Als nombrosos confreres que ens sol·liciten el canvi, després d'agrair-los l'atenció, els hem de fer avinent que és criteri de l'Administració d'EL BE NEGRE de no establir-lo amb cap periòdic.

Posats a administrar, som d'una serietat que fa feresa.

Be-llac. — Ben revingut, home, ben revingut!

J. M. Torrents. — A dir veritat, no ens ha vingut de nou.

Quatre signants. — ¿Ho dieu de debò?

Flok i Mik. — Seran servits.

Dosibec. — Potser no és ben bé el to d'EL BE NEGRE.

A. I. d'O i E. — El dia que ens envieu els «detalls de les transgressions consumades», els publicarem amb molt de gust.

Foto «Radio». — S'aprofitarà.

Consol. — A la seva disposició, senyoreta.

Un espia. — Immillorable!

Robledo. — No sempre es pot viure feliç.

Lili. — És casat, encara que no ho sembli.

orelles esgarriades

Publicitat sobreera'l'ta

En els petits reclams de «La Vanguardia» del 8 de setembre hi trobem aquests quatre anuncis seguits. El primer:

COMANDITA

buena ortografía, 175 pesetas. Indicar referencias. Esc. 4845. Vergara, 11.

¿Una comandita amb bona ortografia? Hi ha gent ben complicada!

El segon:

DOS TAQUIGRAFAS

deseo de 10 a 15 mil ptas. para negocio en marcha. Escribir 5009, Vergara, 11 (Anuncios).

Això de fer servir el nom honest de les taquigrafes per a demanar quinze mil pessetes, no és decent, vaja.

El tercer:

PRECEPTOR

joven, para 3 personas que sepa cocinar, sueldo 14 ds. Muntaner, 15, 2.º, 1.ª

És a dir: que per catorze duros volen un mestre per ensenyar tres persones, que sigui jove i que, a més a més, sàpiga cuinar. Aquest mestre, si el troben, més que per a ensenyar, serà bo per a ésser ensenyat.

El quart:

FALTA SIRVIENTA

caballero distinguido conoce a la perfección el inglés y el francés, referencias J. Ruiz, Aragón, EZC, tercero, primera.

No creïem que per a trobar una criada s'haguessin d'exhibir tants títols.

Esport ciutadania

De la secció esportiva de «Las Noticias»:

El domíng, en la plaza de toros de Valencia actuó el boxeador Alvaro Santos, que tuvo una tarde aperreada. Pasó más miedo que si viera a Ara. Fue puesto varias veces «groggy» y en el segundo becerro oyó tres avisos. No se suelen dar más.

Davant d'un cas així, el més indicat és fer sortir els mansos. No per al boxeador, sinó per al periodista.

Treballs anàlegs

Un anunci de «La Vanguardia», encara:

SRTA. JOVEN

mecanógrafa se ofrece para cualquier trabajo anal. mod. pret. Escribir 4639, Vergara, 11.

Com a treballs anàlegs a la mecanografia no hi veiem més que el sant matrimoni.

Per una averia de la maquinaria, aquest número d'El Be Negre surt una mica irregular. Som els primers de reconèixer-ho Dissimulin!

Per encàrrecs de publicitat a **EL BE NEGRE**, adreçar-se a: Aribau, 139 - Teléfono 76307.

LA BEGUDA DE MODA

PINYA

TROPICAL

Veritable SUC DE PINYA AMERICANA

Telef. 18301

MOLT

En Gimménez Sales, en Ferrandiz i en Banyeres han ingressat a la companyia de teatre català del Romea on actuaran a partir de la inauguració de la temporada.

—Roda el món i torna al Born! — diuen que exclamà en Ferrandiz tot signant, amb aquella veu desolada que el caracteritzava.

Ens fem perfectament càrrec del fons filosòfic d'aquesta exclamació pessimista.

Al pas que anem, pels actors de teatre català potser aviat no els hi quedarà ni un Born per a poder tornar.

Eureka! Ja ho tenim! L'afortunat inaugurador de la temporada de teatre provincial de l'Espanyol serà el senyor Francesc Presas amb el vodevil sonor «L'amor capgira un país».

Tenim immillorables referències d'aquesta obra, les quals ens permeten augurar al seu autor uns èxits apoteòsics.

Resulta que encara és magníficament menys enginyosa que les que fabrica en Roure pel popular teatre del Paral·lel.

S'han donat finalment les darreres representacions de «La pipa de oros».

Amb tot i malgrat tot el públic barceloní n'ha «encaixat» aquelles 100 representacions amb una delectança del tot incongruent.

Misteris inexpugnables de la conlluvància!

Els del «Noticiero Universal», tan seriosos i prudents com vostès vulguin, també tenen de tant en tant les seves honestes expansions humorístiques, expansions que EL BE NEGRE sent una legítima satisfacció en deixar consignades en aquestes columnes per mitjà del següent botó de mostra:
«Es baja — no nos referimos a su estatura — en la compañía de Manuel Soto la bella damita Africa P. Bernabé. Estamos seguros de que estará poco tiempo sin contrato, pues son muchos los empresarios que se dedicarán a la conquista de Africa... de Africa P. Bernabé.»

Murriots, més que murriots!

Juanita Salazar ha deixat

L'Orquestra Planes per a ingressar a la companyia de teatre sonor d'en Santpere.

Els hi anirà com l'anell al dit.

La veu d'un lector. — Però no varen dir vostès mateixos que aquesta noia cantant «couplets» era una mena de diplomàtics?

Nosaltres. — Precisament per això, home, precisament per això!...

La llista de la companyia d'en Santpere, tal com apareix publicada a la secció teatral dels diaris barcelonins, és una de les coses més fastuosos que mai s'han publicat. Jutgin si no vostès mateixos:

«María Bery, Dolores Carnicero, Isabel Estorch, Montserrat Faura, María Font, Antonia Fornés, Rosita Heráez, María Luisa Mir, Elisa Peguero, Juanita Salazar, Teresa Torrens.»

«Antonio Alarma, Alfonso Arteaga, Julio Bruget, José Camps, Fernando Capdevila, José Clapera, Luis Frey, Agustín Morato, Alejandro Nolla, Alfonso Oya, Miguel Pedrola, Enrique Ribas, Carlos de Saint-Germain, José Santpere, Manuel Valencia, Luis Zanón.»

«Primera ballarina, Mary Petitico; maestro de baile, Rey-Bel; apuntadores, José Puell, Ignacio Sierra, Enrique Sola.»

«Doce «girls» de Santpere.»

No hauríem dit mai que es necessitessin tanta gent per a no fer teatre català.

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companya de vodevils i espectralment espectaculars

Primer actor i director:

JOSEP SANTPERE

Divendres pròxim 23 de setembre. Inauguració de la temporada, amb el vodevil sonor de Francesc Presas, música del mestre Rafael Pous;

L'amor capgira un país

Superba presentació del millor clenc teatral, y del millor espectral de Barcelona

La Lluga. — I a mi que no m'hi deixareu ésser?

Contes d'«El Be» per a infants Els pretendents de «Flor de Neu»

Una vegada hi havia un rei que tenia una filla i la volia casar per allò d'acabar d'una vegada. L'home patia, no dormia, s'ensopia i s'entristia veient que els dies passaven sense que un brau minyó truqués a la porta del seu castell ni un ardit cavaller s'enfilés al finestral més elevat a raptar-li la seva estimada «Flor de Neu». Un dia l'home no es va poder aguantar més i pregà al majordom de palau d'estudiar-li una manera enraonada, a l'ensems que reservada i discreta, d'«encolorar» la filla amb el màxim d'urgència.

El majordom, que era amic de solucions immediates, es va gratar la closca i va acabar declamant com una calandria empetlada de nen Utrillo:
—Amb unes quantes nits d'anunciar-la per ràdio tindrem l'afar completament solucionat. Deixeu-m'ho per mi.
—Però, vols dir que tot això no em costarà un ull de la cara? — volgué precisar el rei que, per més senyes, només tenia un ull i encara de vellut.
—Calla, calla, desgraciat! Sempre seràs un misèrie! — li va respondre el majordom tot repicant-li amicalment la panxa.
I l'endemà mateix la crida fou radiada.

Allò que se'n diu un èxit tampoc el constituint, però, com que amb els tres que varen tenir la candidesa de presentar-

se ja n'hi havia per anar fent, el rei va fer-se servir un aperitiu, féu penjar sis fabricants de bombes de Manresa per a donar una mica de caràcter a l'escena i es disposà a fer la comèdia que sempre representen els reis en casos com el que ens ocupa:

—Molt bé, xicots! És a dir que voleu la meua filla, eh? (1). I desitgeu enllestir de pressa, eh? I voleu que sigui jo el que us ofereixi una solució, eh? Perfectament: toqueu el dos, torneu per Nadal, i el que durant aquest temps em demostrari haver dut a terme una proesa més digna d'admiració, li serà entregada, euforament embalada, la meua filla, que, en veritat sigui dit, té mans d'argent i usa faixes ortopèdiques «Madame X». Eh?...

Com que en aquest món tot arriba menys el tamany definitiu de La Nau, vet-aquí que també va arribar Nadal i els tres pretendents de «Flor de Neu».

El rei, que els esperava llepant-se els bigotis com un vulgar Màrius Aguilar, va arremangar-se els pantalons i començà els interrogatoris.

—Apa, Quimet, tu tens la paraula: ¿quina ha estat la teua proesa?

En Quimet no es féu pregar: —He fet parlar a Don Lacandru.

El rei l'abraçà i tot era fer-se'n creus i exclamacions d'admiració:

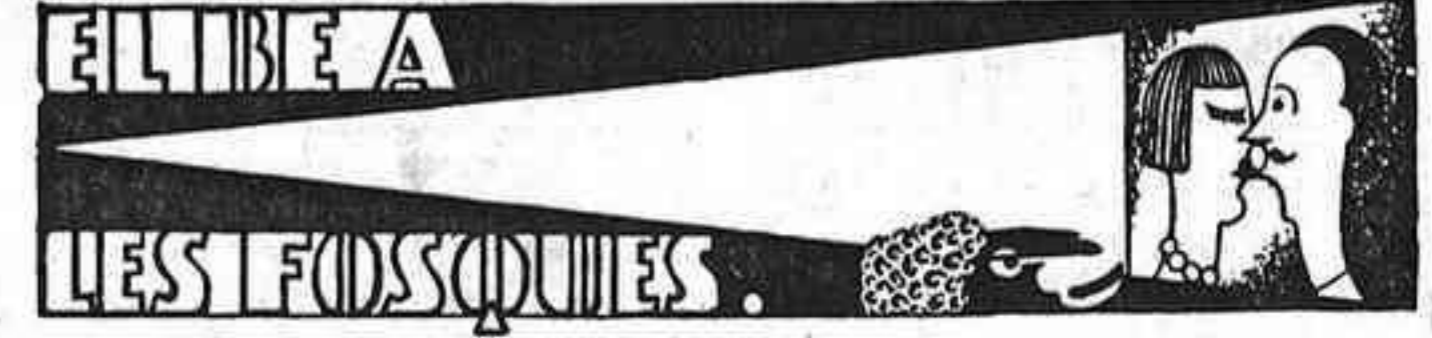
—En Lerroux? ¿El campió dels silencis? És increïble! I toçà el torn al segon pretendent de «Flor de Neu», que parlava amb veu de nas i era col·leccionista de cap-i-cues, el qual s'expressà en els termes següents:

—Jo he aconseguit que en Royo Villanova declarés que els catalans som la gent més simpàtica d'aquest món i li he fet retirar divuit enmiendas.

El rei va anar d'un pèl com no perd el món de vista:

—Es pr-digiós! ¿Somnio o estic despert? En Royo Villanova heu dit? Vaja, ja podeu dir que us l'havéu guanyat!

I en el precís moment que anaven a cercar-li «Flor de Nou» en premi de la prodigiosa audàcia el més petit dels tres pretendents aixecà respec-

La temporada cinematogràfica, zoològicament parlant, no podia pas començar millor: «Congorilla», «A través del Amazonas», la lluita de los animales entre sí por la propia existencia...

Només hauria mancat, el dia de les corresponents estrenes, el senyor Imprudent Bertrana, signant el seu llibre «L'ós benemèrit i altres bèsties», en Llaveries repartint postals ad hoc i el senyor Rossell i Vilar llegint unes quantes de presentació al marge de la vida i miracles dels habitants de la jungla.

N'hi hauria hagut per tornar-se «mico».

I ara que parlem del film «A través del Amazonas», se'n acut una curiosa facècia esdevinguda recentment durant la seva projecció al llençol argentat (la imatge és ben nostra, senyor Preses!) del «Fantasio».

Com els nostres lectors ja deuen estar assabentats, en Torsky hi fa el paper de narrador del film, i l'home se'n surt amb aquella sonora dignitat dels speaker que en tenen el micròfon pelat.

Ara bé; com que en aquest món, com diuen molt bé la gent de sa casa, tot té els seus «pros» i els seus «contras», dissabte a la nit, en el moment més apassionant del film, precisament en el punt dolç del «rendez-vous» dels cocollassos, la veu solemne d'en Torsky va desviar-se de la seva descripció per a advertir als espectadors, amb l'oportunitat (1) que fa les delícies dels anunciants radiotelefònics, que els mitjons «Molfort's» indiscutiblement són els millors, i que el «Miliu» no en gasta d'altres.

Sembla que, malgrat l'exabrupte, no es registraren desgràcies personals.

En Torsky, comentant el film «A través del Amazonas», té un moment en què diu aproximadament:

tuosament un dit per a demanar la paraula.

—Vaja, deixem-lo dir—féu el rei amb un gest condescendent, però plenament convençut de la inutilitat de la darrera confidència.

En Martinet—no es podia pas anomenar d'una altra manera tractant-se del tercer protagonista d'un conte per infants—amb una veu d'ànima de cantant que feia posar la pell de gallina els va explicar tot tremolós:

—Dones mirin, un servidor no he parat fins aconseguir que els de l'«Esquerra» em donessin un càrrec...
El rei, d'un bot, s'aixecà del tron i se li penjà al coll besant-lo amb les llàgrimes a l'ull (tor-nem a recordar al lector que només en tenia un). Passats aquests moments de naturalíssima expansió el rei s'adreçà als pretendents vençuts i els digué mentre els passava el braç per darrera l'espatlla, desitjós d'aconsellar-los amb el màxim d'arguments:

—Nois, en Martinet us ha f...!

(1) Aquest rei havia fet de «Cent Homes» amb en Fontbernat.

«A orillas del río descubrimos una vivienda. Esto nos demuestra que por allí cerca hay seres humanos.»

No es pot negar que és tota una revelació.

Asseguren que el «Congorilla» se tracta d'un film or de llei «Fox» de la pantalla, en el qual, tot hi és servit amb un verisme africà que enamora i fa les delícies dels de la «Protectora d'Animals i Plantas».

Perquè aquesta sensació de veritat restés encara més palesa als ulls de quants espectadors assisteixen aquests dies al «Capitol», hom fins havia projectat dis-fressar els acomodadors de pig-meus i fer-los pidolar els clàssics grapatets de sal de propina.

Al «Kursal», per omplir, han fet coses molt més fantàstiques.

En el film «Una hora contigo», que aviat veurem al «Coliseum», interpretat per Maurice Chevalier i Jeanette MacDonald, el director Ernst Lubitsch ens presenta una novetat que suposa que farà la felicitat de quants públics als quals sigui oferta aquesta modalitat cinematogràfica: els protagonistes del film surten cada dos per tres dels seus «rols» respectivament per a dialogar amb el públic i fer-li tota mena de familiars confidències.

Sembla que en el pròxim film de Lubitsch, que s'estrenarà la temporada vinent al «Coliseum», la parella Chevalier-Mac Donald fins baixarà al pati de butaques i demanaran una cigarreta als espectadors.

Tanmateix tot és començar.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79681

SESSIÓ CONTINUA de 4 a 8 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pla.

NOTICIARIS I REPORTATGES

FOX

Documental

Alfombra mágica de MOVIE TONE

TERRA SANTA

Equip sonor, H. C. A. Photophone

Producció FOX explicada en espanyol

La renifant superant tota fantasia i tota irruclencia

Documental

Alfombra mágica de MOVIE TONE

TERRA SANTA

Equip sonor, H. C. A. Photophone

Producció FOX explicada en espanyol

La renifant superant tota fantasia i tota irruclencia

Documental

Alfombra mágica de MOVIE TONE

TERRA SANTA

Equip sonor, H. C. A. Photophone

Producció FOX explicada en espanyol

La renifant superant tota fantasia i tota irruclencia

Documental

Alfombra mágica de MOVIE TONE

TERRA SANTA

Equip sonor, H. C. A. Photophone

Producció FOX explicada en espanyol

La renifant superant tota fantasia i tota irruclencia

Documental

Alfombra mágica de MOVIE TONE

TERRA SANTA

Equip sonor, H. C. A. Photophone

Producció FOX explicada en espanyol

La renifant superant tota fantasia i tota irruclencia

Documental

Alfombra mágica de MOVIE TONE

TERRA SANTA

Equip sonor, H. C. A. Photophone

Producció FOX explicada en espanyol

La renifant superant tota fantasia i tota irruclencia

Documental

Alfombra mágica de MOVIE TONE

TERRA SANTA

Equip sonor, H. C. A. Photophone

Producció FOX explicada en espanyol

La renifant superant tota fantasia i tota irruclencia

Documental

Alfombra mágica de MOVIE TONE

TERRA SANTA

Equip sonor, H. C. A. Photophone

Producció FOX explicada en espanyol

La renifant superant tota fantasia i tota irruclencia

Documental

Alfombra mágica de MOVIE TONE

TERRA SANTA

Equip sonor, H. C. A. Photophone

Producció FOX explicada en espanyol

Advertisement for CRUSH Orange featuring illustrations of children and a bear, with text: «Beveu Orange CRUSH... Els prou saben el que és bo... Jutgen amb el paladar. Els pares han de saber que la taronjada CRUSH feta de fruita natural, conté les vitamines de la taronja, recomanades pels metges.»

El nostre fulletó

Novel·la

CAPITOL V

EL MISTERI COMENÇA A ENFOSQUIR-SE

Precedida per donya Eufràsia, la dona dels farcells avançà unes passes i amb la mateixa veu insinuante i tèbia del capítol anterior, preguntà:

—¿Vol que deixi els farcells a la plataforma?

Donya Eufràsia, que coneixia el llenguatge del poble per haver tingut relacions íntimes amb un manobre, respongué secament:

—No! Entra'ls, que potser hi trobarem quelcom interessant.

La dona dels farcells restà astorada com una habitació d'hivern.

—¿Es que donya Eufràsia sospitava quelcom, o bé ja posseïa el secret que li anava a revelar?

Donya Eufràsia, en veure l'astorament d'aquella bona dona, somrigué i prenent dues pastilles per la tos, es féu un tip de tossir

arguments i exemplar energia, no parava fins que el subconscient es donava per vençut i s'adormia beatíficament ajaçat en els replècs d'aquella ànima tan flonja i virtuosa.

Les derrotes del subconscient foren tantes, que aquest acabà sentint una profunda admiració per la seva mestressa, i essent el seu aliat incondicional. En poc temps aquell subconscient model de concupiscència i mals instints es transformà en un anyell, en un «agnus dei» dòcil i manyoc que a tot responia «sí, senyora», i quan a donya Eufràsia se li escapava una «punyessa» s'encabritava. Aquella harmonia, aquell benestar interior, aquella vidassa foren la causa que el subconscient s'engreixés i acabés possessionant-se de tot l'interior de donya Eufràsia, arribant a sobreixir.

La dona dels farcells, que no coneixia les intimitats de donya Eufràsia, no gosà a pronunciar paraules, esperant que la seva interlocutora es manifestés en un sentit o altre.

Per fi donya Eufràsia, després de catorze pauses consecutives que en feren una de llarga, digué:

—Com segueix la mare?

—Ha patit molt i per fi ha mort.

—Ho esperava. Donya Gertru-

dis tenia una naturalesa molt débil.

La dona dels farcells vessà una llàgrima, i donya Eufràsia, per no ésser menys, en vessà dues. Es féu un silenci feixuc, i després de dues hores llargues donya Eufràsia va demanar:

—Varen venir tots de cop?

—No, senyora; un després de l'altre.

—Quin fou le primer?

—Jo no ho sé, pobra de mi...

—Que no vau numerar-los?

—No sabia dir-li.

Llavors donya Eufràsia botà del sofà i amb els ulls fora de les conques cridà:

—Obri els farcells! Vull veure'ls! Calia numerar-los! El no haver-lo fet es prestarà a confusions!

La dona dels farcells desféu els mocadors de quadres i mostrà el contingut.

Eren dos pots de vidre amb una criatura a cada un. Donya Eufràsia els agafà, els contemplà de dret i de través, els sacsejà i per fi exclamà:

—Són la imatge del pare. Són Solers de cap a peus. Pobrets!

La dona dels farcells es disposava a vessar unes quantes llàgrimes de propina, quan donya Eufràsia l'advertí:

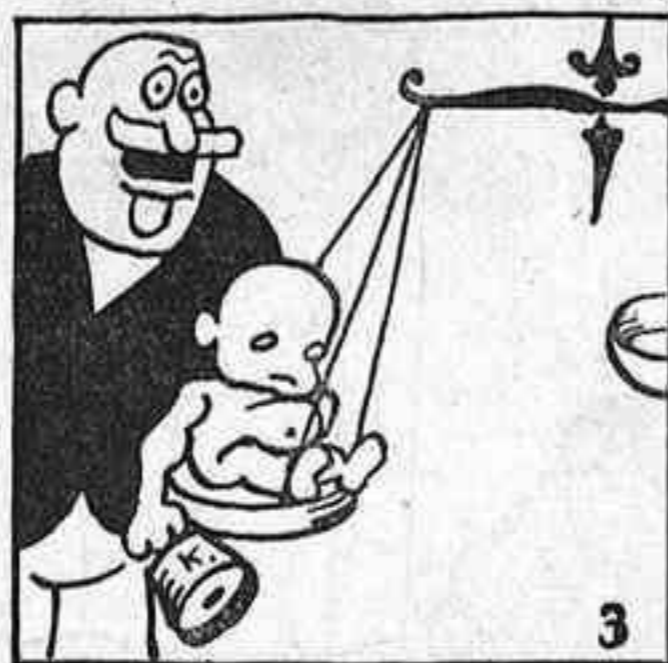
Auca sincera i com cal del sacrificat Giralt

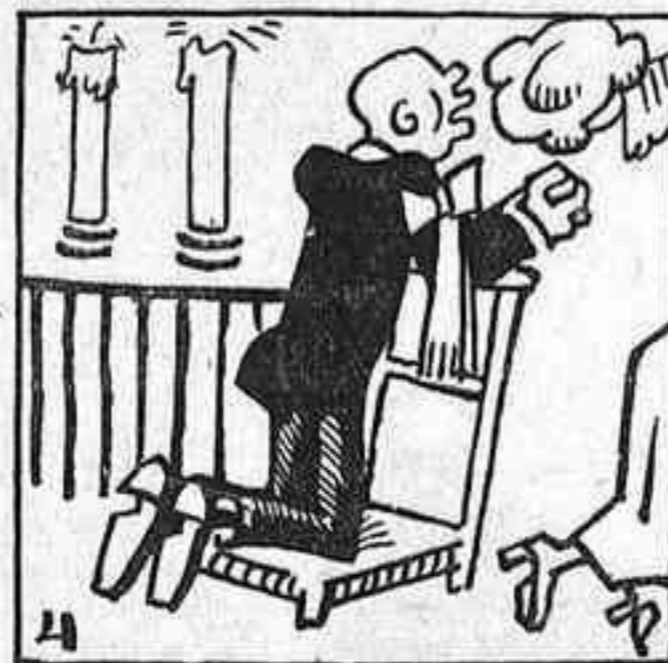
1.—A casa el senyor Giralt neix un noi. Mira què tal!

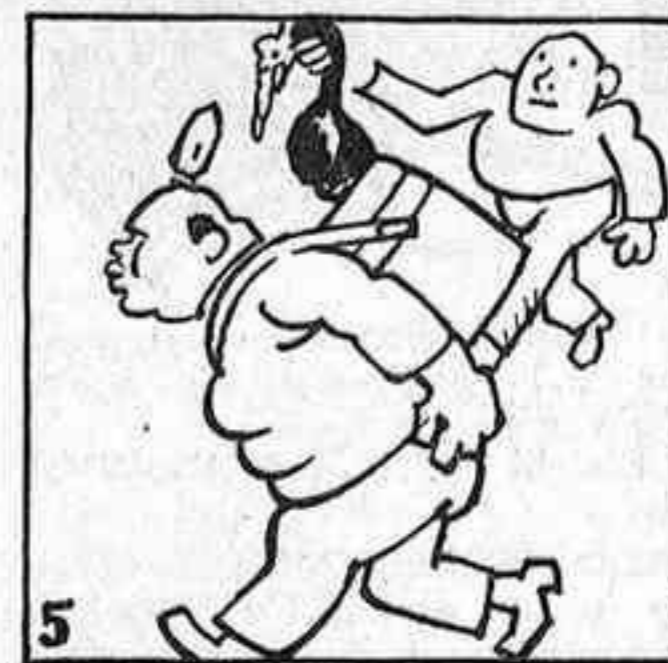
2.—Com que l'avi es diu Ramiro va i li posen Casimiro.

3.—Ja precoç en les finances, fa decantar les balances.

4.—La primera comunió la va fè amb pa de crostó.

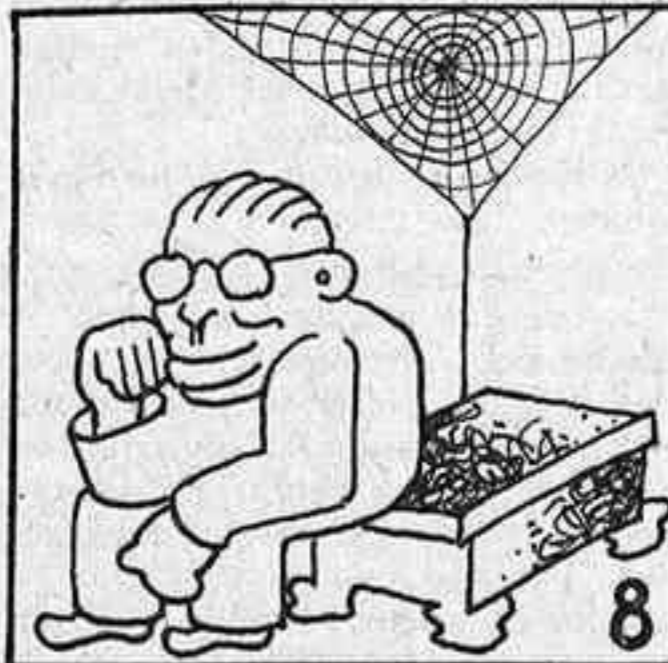
5.—Quan en Pich era lampista ell es va fer lerroxista.

6.—Don Alejandro va dir: «Aquest noi farà camí.»

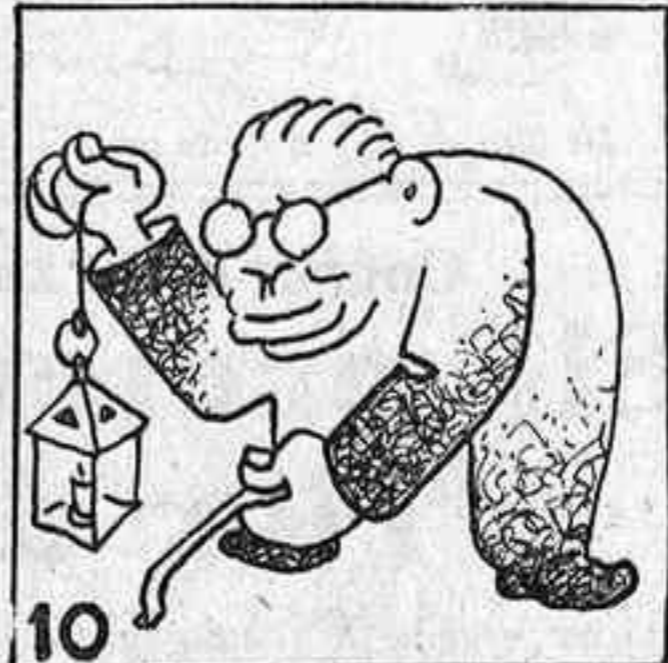
7.—L'ofici de lerroxista l'amplià i féu de moblistera.

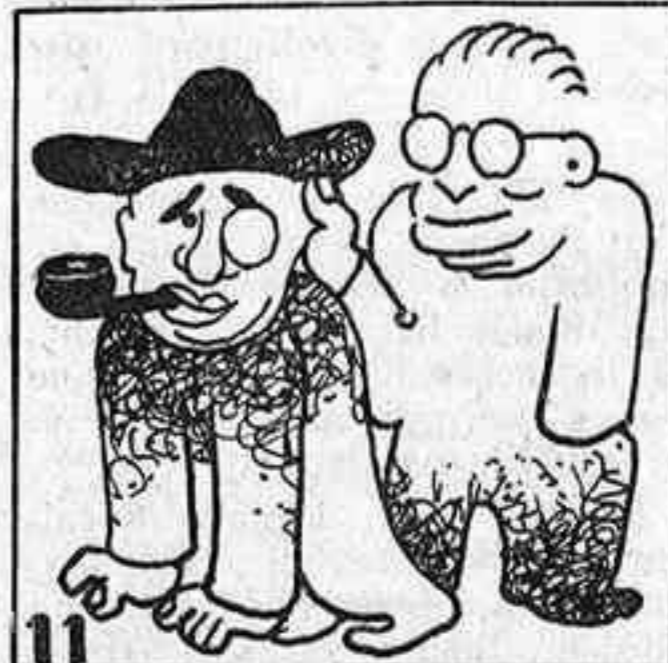
8.—No venia ni un trist catre i es va dedicà al teatre.

9.—Prò va dir: per fer pessetes, no hi ha com les operetes.

10.—Cercà un col·laborador que mig semblés un senyor.

11.—I trobà en Capdevila, del monocle; quina fila!

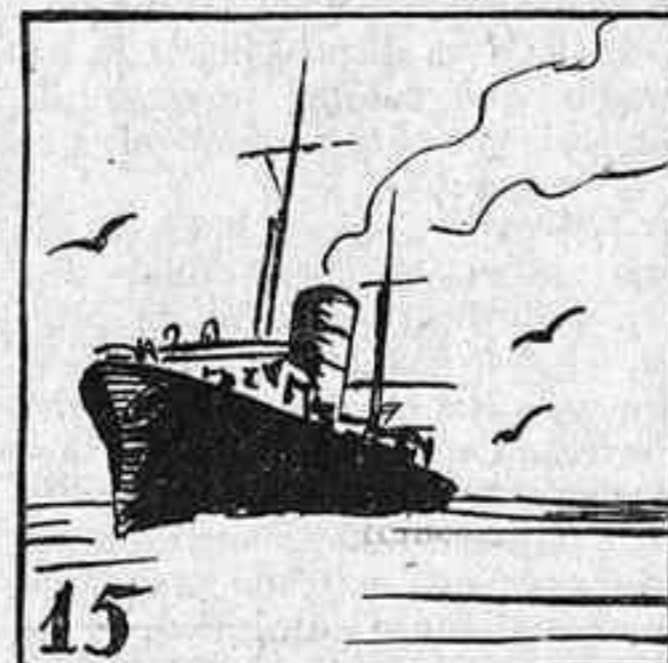
12.—Era un espectacle hermós veure'ls treballar tots dos.

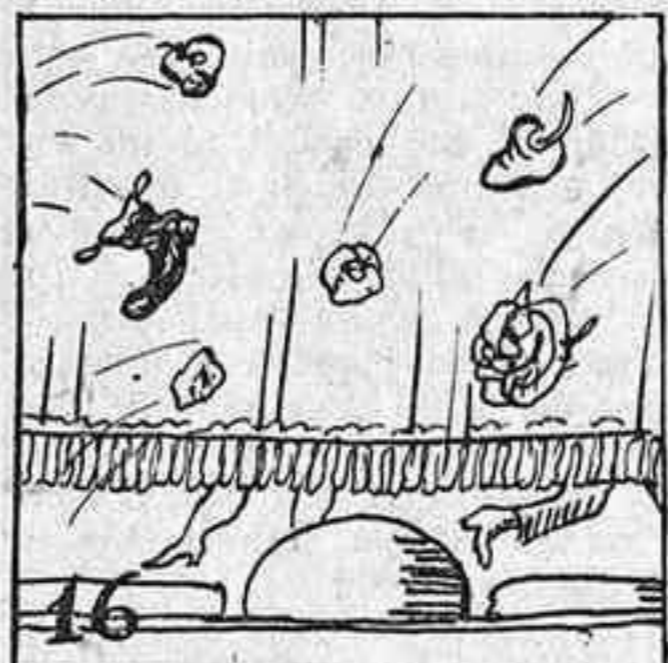
13.—En un moment de desvari es llança a fer d'empresari.

14.—Va llogar setze coristes que deien que eren artistes.

15.—Amb aquesta brillant tropa volia conquistar Europa.

16.—«Mujeres y flores de España», quin mullader!

17.—Si negoci no en féu gaire, tirà manta cana a l'aire.

18.—(Va quedar-se en Capdevila més primet que una anguila.)

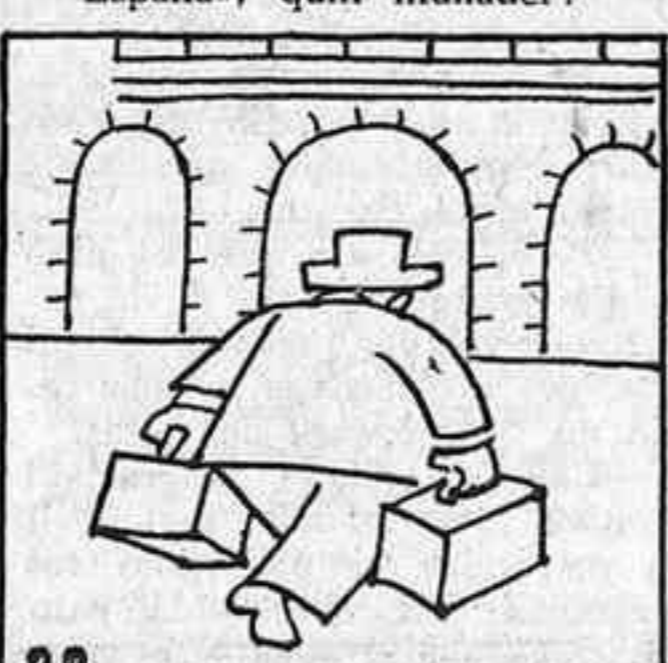
19.—Arribava a Barcelona tan pelat com una mona.

20.—«Més que el pròxim Orient, em convé l'Ajuntament!»

21.—S'entretenia la gana amb uncio republicana.

22.—Era el catorze d'abril, que l'elegien edil.

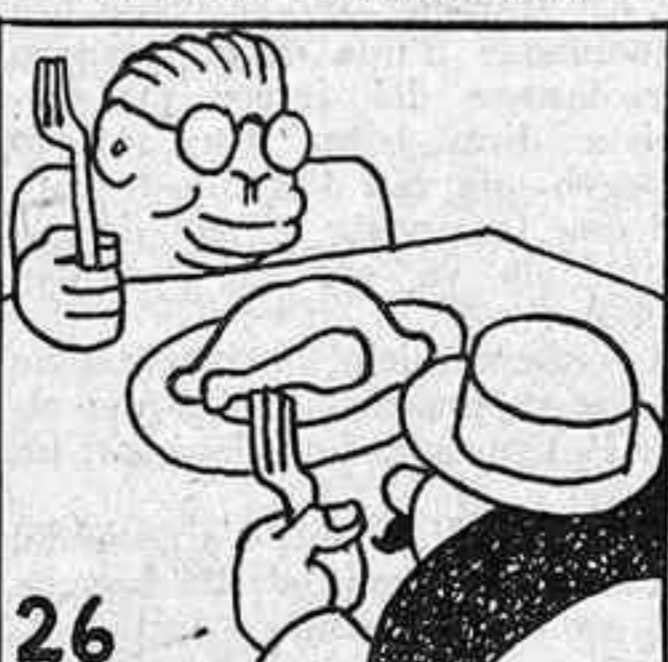
23.—I la gent diuen: Repara, si en té, en Giralt, de vara!

24.—A la Generalitat hi va entrar per un forat.

25.—Es va fer molt amigot d'un pobre llassaro Bloch.

26.—Per fer baixar la pesseta el convidava a sopeta.

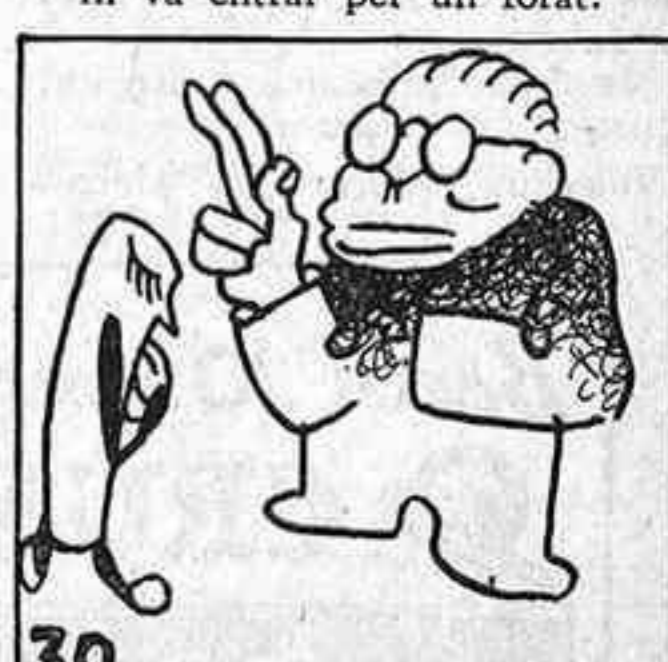
27.—I en Companys, sempre cortès els traduïa el francès.

28.—Els de «La Publicitat» van dir: Hi ha gat amagat!

29.—Intriga molt al talós «de qué entraña os hizo Dios».

30.—Prò en Giralt, bona persona, no s'immuta i els perdona.

31.—Hi ha un canvi de ministeri, i ell estava leri-leri.

32.—Li ve d'una T ben trista, que no ens el facin ministre.

33.—Es ven un xic al dimoni i edifica a Sant Celoni.

34.—Amb això de l'Estatut hi fa un paper molt fumut.

35.—Mentres ell aquí batalla en Lerroux calla que calla.

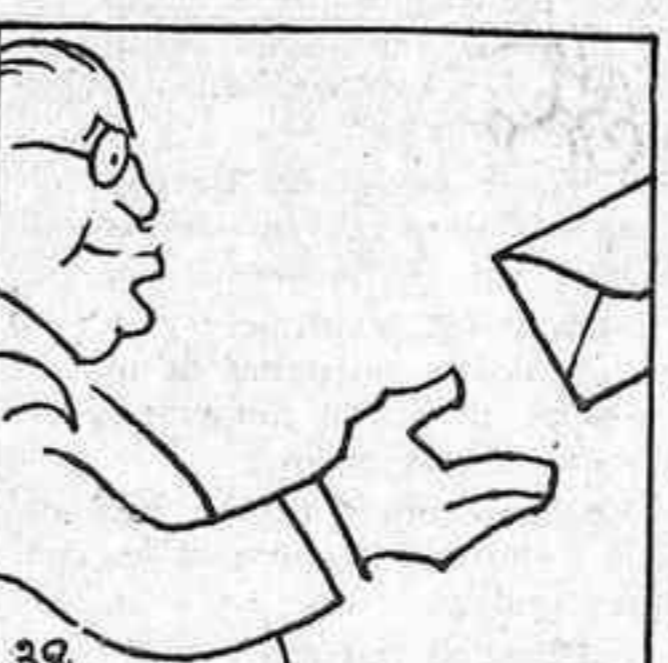
36.—Com si no tingués prou penes li presenten mil esmenes.

37.—La gent comencen a dir: «¿Prò què espera a dimitir?»

38.—I en Giralt, que sap l'ofici, no li ve d'un sacrifici.

39.—En mig d'aquest gran turment quin consol, l'Ajuntament!

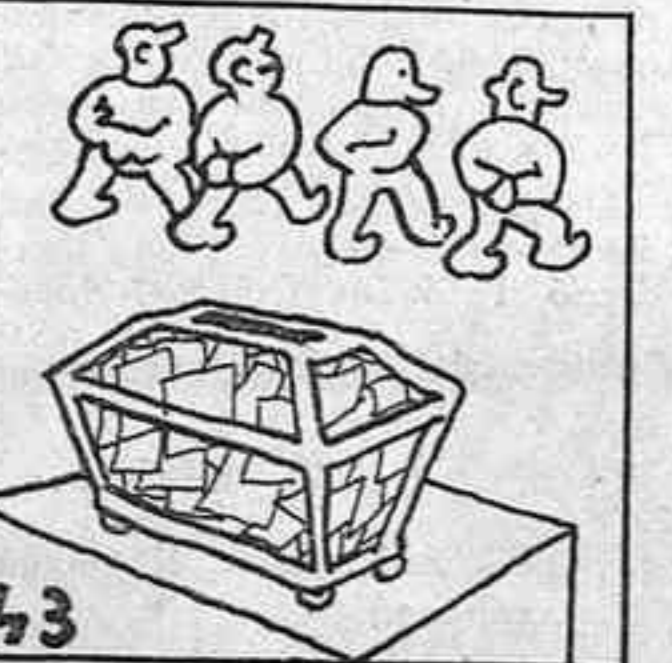
40.—Allà fan grossa la vista i un hom, de gust, administra.

41.—Et pots fer una posició liquidant l'Exposició.

42.—«Ay, Jesús, cómo está el patio!» És que ell parla per la ratio.

43.—L'Estatut voten les Corts. Se n'abstemen quatre bords.

44.—Val a dir que els radicals es portaren com a tals.

45.—Prò els d'aquí, sempre tan olles li cerquen les pessigolles.

46.—«Que no m'ho digui el caudillo jo de Finances no guillo!»

47.—Prò els arguments d'en Macià convencen el més marrà.

48.—Per fi, ben independent, marxa, sol, de cara al vent.